

62018CJ0565

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

30. dubna 2020 (*1)

„Řízení o předběžné otázce – Článek 63 SFEU – Volný pohyb kapitálu – Daň z finančních transakcí – Transakce týkající se derivátových finančních nástrojů, jejichž podkladovým aktivem je cenný papír vydaný společností, která je rezidentem členského státu zdanění – Daň splatná bez ohledu na místo uzavření transakce – Administrativní a ohlašovací povinnosti“

Ve věci C-565/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Commissione tributaria regionale per la Lombardia (regionální daňový soud pro Lombardii, Itálie) ze dne 2. července 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 6. září 2018, v řízení

Société Générale SA

proti

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, P. G. Xuereb a T. von Danwitz (zpravodaj), soudci,

generální advokát: G. Hogan,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

–

za společnost Société Générale SA D. Contim a C. Romanem, avvocati, jakož i M. Gusmerolim, dottore commercialista,

–

za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

–

za Evropskou komisi W. Roelsem a F. Tomat, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. listopadu 2019,

vydává tento

Rozsudek

1

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 18, 56 a 63 SFEU.

2

Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Société Générale SA (dále jen „společnost Société Générale“) a Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso (daňová správa regionálního úřadu pro Lombardii, oddělení pro soudní agendu, Itálie, dále jen „správce daní“) ve věci žádosti o vrácení daní z finančních transakcí týkajících se derivátových finančních nástrojů, kterou zaplatila společnost Société Générale.

Italské právo

3

Článek 1 legge n. 228 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge di stabilità 2013) [zákon č. 228, kterým se stanoví pravidla pro sestavení ročního a víceletého státního rozpočtu (zákon o stabilitě z roku 2013)] ze dne 24. prosince 2012 (běžný dodatek GURI č. 302 ze dne 29. prosince 2012, č. 212, s. 1, dále jen „zákon č. 228/2012“), v odstavcích 491, 492 a 494 stanoví:

„491. Převod akcií a jiných podílových finančních nástrojů [...] vydaných společnostmi se sídlem na území Itálie, jakož i převod cenných papírů zastupujících uvedené nástroje, bez ohledu na státní sídla vydávající entity podléhá dani z finančních transakcí ve výši 0,2 % hodnoty transakce. Dani podléhá také převod akcií vyplývající z konverze dluhopisů. [...] Daň je splatná bez ohledu na místo uzavření transakce a na to, ve kterém státě jsou smluvní strany rezidenty. [...]

492. Transakce s derivátovými finančními nástroji [...] které mají jako podkladové aktivum převážně jeden nebo více finančních nástrojů uvedených v odstavci 491, nebo jejichž hodnota závisí převážně na jednom nebo více finančních nástrojích uvedených v tomto odstavci, a transakce s cennými papíry [...] které umožňují zejména nabývat nebo prodávat jeden nebo více finančních nástrojů uvedených v odstavci 491, nebo které zahrnují vypořádání v hotovosti stanovené převážně s odkazem na jeden nebo více finančních nástrojů uvedených v předchozím odstavci, včetně opčních listů, krytých opčních listů a certifikátů, v okamžiku uzavření transakce podléhá pevně stanovené dani, jejíž výše je určena podle typu finančního nástroje a hodnoty smlouvy v souladu s tabulkou 3 uvedenou v příloze tohoto zákona. Daň je splatná bez ohledu na místo uzavření transakce a na to, ve kterém státě jsou smluvní strany rezidenty. V případě, že transakce uvedené v první větě rovněž spojitě s převodem akcií nebo jiných podílových finančních nástrojů jako se způsobem vypořádání, převod takových finančních nástrojů v okamžiku vyrovnání podléhá dani v souladu s podmínkami a v rozsahu stanoveném v odstavci 491. [...]

[...]

494. Daň stanovenou v odstavci 491 zaplatí nabyvatel; daň stanovená v odstavci 492 se platí v poměru určeném smluvními stranami transakce. Daň stanovená v odstavcích 491 a 492 se nevztahuje na entity, které do stejných transakcí vstupují jako zprostředkovatelé. V případě převodu akcií a finančních nástrojů podle odstavce 491, jakož i při transakcích s finančními nástroji uvedených v odstavci 492 zaplatí daň banky, trustové společnosti a investiční podniky, které mají podnikatelské oprávnění poskytovat investiční služby a jiné činnosti pro veřejnost [...] a

další entity zúčastněné na výše uvedených transakcích včetně zprostředkovatelů-nerezidentů. V případě, že se na transakci podílí více entit uvedených ve třetí větě, zaplatí daň entita, která přímo od nabyvatele či koncové protistrany obdrží pokyn k uskutečnění transakce. V ostatních případech daň zaplatí daňový poplatník. Zprostředkovatelé a další entity-nerezidenti zúčastněné na transakci mohou stanovit daňového zástupce [...], který je odpovědný za splnění závazků souvisejících s transakcemi uvedenými v předchozích odstavcích za stejných podmínek a ve stejné míře jako entita-nerezident. [...]"

4

Tabulka 3, na kterou odkazuje § 1 odst. 492 zákona č. 228/2012 a která je obsažena v příloze tohoto zákona, je nadepsána „Tabulka: daň z finančních transakcí uskutečněných prostřednictvím finančního nástroje (hodnota je pro každou smluvní stranu stanovena v eurech)“ a vypadá takto:

Vnitrostátní hodnota smlouvy

(v tisících eur)

Finanční nástroj

0–2,5

2,5–5

5–10

10–50

50–100

100–500

500–1 000

Více než 1 000

Futures kontrakty, certifikáty, kryté opční lity a opční smlouvy na výnos, opatření či ukazatele týkající se akcií

0,01875

0,0375

0,075

0,375

0,75

3,75

7,5

15

Futures kontrakty, opční listy, certifikáty, kryté opční listy a akciové opční smlouvy

0,125

0,25

0,5

2,5

5

25

50

100

Akciové swapy a související výnosy, ukazatele a opatření

Forwardové akciové smlouvy a související výnosy, ukazatele a opatření

Finanční diferenční smlouvy spojené s akciemi a souvisejícími výnosy, ukazatel a opatření

Jakékoli jiné cenné papíry s hotovostním vypořádáním určeným odkazem na akcie a související výnosy, ukazatele a opatření

Kombinace výše uvedených smluv nebo cenných papírů

0,25

0,5

1

5

10

50

100

200

Spor v prvodním řízení a předběžná otázka

5

Dne 28. března 2014 společnost Société Générale se sídlem ve Francii podala prostřednictvím své italské pobočky u správce daně přiznání k dani z finančních transakcí zavedené zákonem č. 228/2012. Výše této daně činila na základě uvedeného přiznání týkajícího se transakcí uskutečněných francouzskou mateřskou společností v průběhu zdaňovacího období 2013, jejichž

předmětem byly derivátové finanční nástroje uvedené v čl. 1 odst. 492 tohoto zákona, 55207 eur.

6

Dne 1. srpna 2014 požádala společnost Sociétés Générale správce daně o vrácení částek zaplacených z titulu této daně, přičemž namítla, že zákon č. 228/2012 je v rozsahu, v němž stanoví zdanění finančních transakcí týkajících se derivátových finančních nástrojů v případě, kdy podkladový cenný papír takových nástrojů vydala entita se sídlem v Itálii, v rozporu s italskou ústavou, a to zejména zásadou formální rovnosti stanovenou v článku 3 této ústavy a zásadou daňové schopnosti stanovenou v jejím článku 53, jakož i s mezinárodním obyčejovým právem, které se v rámci italského právního řádu uplatní na základě článku 10 této ústavy, a odporuje i unijnímu právu, konkrétně články 18, 56 a 63 SFEU.

7

Vzhledem k tomu, že správce daně na žádost nereagoval, společnost Sociétés Générale podala dne 28. ledna 2015 proti tomuto konkludentnímu zamítavému rozhodnutí u Commissione tributaria provinciale di Milano (provinční daňový soud v Miláně, Itálie) žalobu vycházející ze stejných důvodů. Rozsudkem ze dne 18. května 2016 uvedený soud žalobu zamítl a konstatoval, že zákon č. 228/2012 není ani protiústavní, ani v rozporu s unijním právem. Co se týče ústavnosti čl. 1 odst. 492 tohoto zákona, uvedený soud měl za to, že mezi skutečností, která zakládá povinnost zaplatit daň upravenou v tomto ustanovení, tj. obchodováním vedoucím k uzavření derivátového finančního nástroje, jež vyjadřuje daňovou schopnost, a italským státem existuje skutečná a objektivní vazba hospodářské povahy a mezi hodnotou takového nástroje a hodnotou cenného papíru, který je jeho podkladovým aktivem, je neodlučitelná vazba. Pokud by kromě toho byly zdaněny pouze transakce týkající se podkladových cenných papírů, mohlo by to vést k vyhýbání se daňové povinnosti; dále uvedl, že nebyla porušena mezinárodní zásada teritoriality a daňové suverenity. Pokud jde o případnou neslučitelnost uvedeného zákona s unijním právem, zmíněný soud konstatoval, že se v dané věci o takový případ nejedná, a to s ohledem na neexistenci odlišných režimů zdanění italských osob povinných k dani a osob povinných k dani usazených v jiných členských státech.

8

Společnost Sociétés Générale podala proti uvedenému rozsudku odvolání u předkládajícího soudu Commissione tributaria regionale per la Lombardia (regionální daňový soud pro Lombardii, Itálie), přičemž požádala o vrácení zaplacené daně na základě stejné argumentace, jakou uvedla v řízení před soudem prvního stupně, a podprvní navrhla předložení věci Corte costituzionale (Ústavní soud, Itálie) a podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru.

9

Předkládající soud uvádí, že daň z finančních transakcí zavedená čl. 1 odst. 491 až 500 zákona č. 228/2012 má zajistit, aby entity, jež provádějí transakce s finančními nástroji, které mají vazbu na italské území, přispívaly v rámci příslušných trhů na veřejné výdaje.

10

Uvedený soud poukazuje na určitou symetrii mezi odstavci 491 a 492 článku 1 tohoto zákona, kdy první uvedený se týká akcií a podílových finančních nástrojů vydaných společnostmi se sídlem v Itálii, jakož i cenných papírů zastupujících tyto nástroje, a druhý se týká derivátových finančních nástrojů, které mají jako podkladové cenné papíry jednu nebo více akcií a nástrojů uvedených v odstavci 491 tohoto článku, nebo jejichž hodnota je spojena s těmito akciemi a nástroji; tyto dva

odstavce p?itom stanoví, že i p?es rozdíly ve zp?sobu výpo?tu uvedené dan? je tato da? splatná bez ohledu na místo uzav?ení transakce a na to, ve kterém stát? jsou smluvní strany rezidenty.

11

P?edkládající soud rovn?ž uvádí, že každý finan?ní subjekt, který provádí transakce, jejichž p?edm?tem jsou takové derivátové finan?ní nástroje, má prosp?ch z hodnoty podkladového cenného papíru, jehož existence závisí na italském právním řádu, v jehož rámci je vydávání tohoto cenného papíru upraveno. Italský zákonodárce se tudíž správn? domnívá, že mezi t?mito nástroji a právním řádem tohoto řlenského státu existuje neoddtlitelná hospodá?ská vazba. Uvedený soud dodává, že nesouhlasí s názorem společnosti Soci?té Générale, že mezi daní stanovenou v řl. 1 odst. 492 zákona ř. 228/2012 a uvedeným právním řádem neexistuje územní vazba.

12

P?edkládající soud se nicmén? táže, zda je zákon ř. 228/2012 v rozsahu, v n?mž stanoví, že dani, jakož i administrativním a ohlašovacím povinnostem podléhají transakce provád?né mezi entitami-nerezidenty prost?ednictvím entit, jež jsou také nerezidenti, které se týkají derivátových finan?ních nástroj?, jejichž podkladové cenné papíry vydala společnost-rezident, v souladu se zásadami unijního práva, a to vzhledem k tomu, že transakce týkající se t?chto podkladových cenných papír? podléhají podobné dani.

13

P?edkládající soud se p?edevším táže, zda da? stanovená v řl. 1 odst. 491 a 492 zákona ř. 228/2012 nem?že vést – jak tvrdí společnost Soci?té Générale – k diskriminaci mezi osobami povinnými k dani, které jsou rezidenty, a osobami povinnými k dani, které rezidenty nejsou, a k vytvo?ení p?ekážek volného pohybu služeb a volného pohybu kapitálu.

14

Za t?chto podmínek se Commissione tributaria regionale per la Lombardia (regionální da?ový soud pro Lombardii) rozhodl p?erušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující p?edb?žnou otázku:

„Brání řlánky 18, 56 a 63 SFEU vnitrostátní právní úprav?, která stanoví, že finan?ní transakce – bez ohledu na to, v kterém stát? jsou finan?ní subjekty a zprost?edkovatel rezidenty – podléhají dani, která zat?žuje smluvní strany transakce a rovná se pevn? stanovené řástce, jež se zvyšuje podle hodnotových pásem transakcí a liší se v závislosti na typu nástroje, který je p?edm?tem transakce, a hodnot? smlouvy, a která je splatná na základ? skute?nosti, že transakce podléhající dani se týkají obchodování s derivátem, jehož podkladovým aktivem je cenný papír vydaný společností, která je rezidentem v řlenském stát?, jenž tuto da? zavedl?“

K p?edb?žné otázce

15

Podstatou otázky p?edkládajícího soudu je, zda musí být řlánky 18, 56 a 63 SFEU vykládány v tom smyslu, že brání právní úprav? řlenského státu, která stanoví, že finan?ní transakce týkající se derivátových finan?ních nástroj? podléhají dani, jakož i administrativním a ohlašovacím povinnostem, které zat?žují smluvní strany transakce, bez ohledu na místo, kde byla transakce uzav?ena, nebo stát, ve kterém jsou tyto strany a p?ípadný zprost?edkovatel zú?astn?ný na této transakci rezidenty, jestliže je podkladovým aktivem t?chto nástroj? cenný papír vydaný

společností se sídlem v tomto členském státě.

16

Nejprve je třeba připomenout, že článek 18 SFEU může být použit samostatně pouze v situacích upravených unijním právem, pro něž Smlouva nestanoví zvláštní pravidla o zákazu diskriminace. Smlouva přitom takové zvláštní pravidlo stanoví zejména v článku 56 SFEU, a to v oblasti volného pohybu služeb (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. června 2014, Strojírny Prostějov a ACO Industries Tábor, C-53/13 a C-80/13, EU:C:2014:2011, bod 32 a citovaná judikatura), a v článku 63 SFEU, a to v oblasti týkající se volného pohybu kapitálu (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 6. září 2018, Patrício Teixeira, C-184/18, nezveřejněné, EU:C:2018:694, body 15 a 16, jakož i citovaná judikatura).

17

Po tomto upřesnění je třeba nejprve – pokud jde o svobodu, která se uplatní na okolnosti sporu v převodním řízení – uvést, že předkládající soud poukazuje na volný pohyb služeb i volný pohyb kapitálu.

18

V tomto ohledu je třeba konstatovat, že taková právní úprava členského státu, která stanoví zdanění transakcí týkajících se derivátových finančních nástrojů, jako je čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012, spadá do oblasti působnosti volného pohybu kapitálu, jelikož zdá se, že finanční transakce, na jejichž základě dochází k pohybu kapitálu. Taková právní úprava přitom může mít vliv i na volný pohyb služeb, a to v rozsahu, v němž může mít dopady na finanční služby, jejichž předmětem jsou cenné papíry vydané společnostmi se sídlem v uvedeném členském státě, které jsou nabízeny v jiném členském státě.

19

Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že v případě, že se vnitrostátní opatření týká zároveň volného pohybu služeb a volného pohybu kapitálu, Soudní dvůr v zásadě posuzuje dotčené opatření pouze z hlediska jedné z těchto dvou základních svobod, ukáže-li se za okolností věci v převodním řízení, že jedna z nich je ve vztahu k druhé zcela druhotná a může do ní být zahrnuta [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. října 2006, Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, bod 34; ze dne 26. května 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, bod 39, a ze dne 8. června 2017, Van der Weegen a další, C-580/15, EU:C:2017:429, bod 25].

20

Za okolností věci v převodním řízení se ukazuje, že volný pohyb služeb je druhotný ve vztahu k volnému pohybu kapitálu. Zákonné podmínky dotčené daně, která se týká finančních transakcí, se totiž uplatní bez ohledu na to, zda taková transakce zahrnuje poskytování služeb. Předkládající soud se kromě toho táže na případné omezující účinky, které mohou vyplývat ze samotného zavedení takové daně; neupřesňuje však, jaká jsou pravidla výběru této daně, která by mohla mít konkrétní vliv na poskytování služeb. Nakonec je třeba uvést, že podle informací obsažených v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce společnost Sociétés Générale uvedenou daň zaplatila coby finanční subjekt podílející se na transakcích dotčených v převodním řízení; další informace o těchto transakcích a její účasti již ale poskytnuty nebyly. V žádosti především není uvedeno, z jakého důvodu a za jakým účelem byly uvedené transakce sjednány.

21

Z toho vyplývá, že položenou otázku je třeba posoudit z hlediska volného pohybu kapitálu.

22

Podle judikatury Soudního dvora dále platí, že mezi opatření zakázaná podle čl. 63 odst. 1 SFEU jakožto omezení pohybu kapitálu patří ta, která mohou od investování v členském státě odradit osoby, které nejsou v tomto státě rezidenty, nebo odradit osoby-rezidenty v uvedeném členském státě od investování v jiných státech (rozsudky ze dne 10. února 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel a Österreichische Salinen, C-436/08 a C-437/08, EU:C:2011:61, bod 50, a ze dne 18. ledna 2018, Jahin, C-45/17, EU:C:2018:18, bod 25 a citovaná judikatura).

23

Právo uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště nebo podle místa, kde je jejich kapitál investován, jež mají členské státy podle čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU, je v tomto ohledu výjimkou ze základní zásady volného pohybu kapitálu. Tato výjimka je sama omezena ustanovením čl. 65 odst. 3 SFEU, podle kterého vnitrostátní ustanovení uvedená v odstavci 1 tohoto článku „nesmějí představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zastřené omezování volného pohybu kapitálu a plateb ve smyslu článku 63 [SFEU]“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2018, Sofina a další, C-575/17, EU:C:2018:943, bod 45 a citovaná judikatura).

24

Soudní dvůr rovněž rozhodl, že je tudíž třeba odlišit rozdílné zacházení přípustné na základě čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU od diskriminace zakázané ustanovením čl. 65 odst. 3 SFEU. Aby přitom mohla být vnitrostátní daňová právní úprava považována za slučitelnou s ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu kapitálu, je třeba, aby se rozdílné zacházení, které stanoví, týkalo situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo aby bylo odvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu (rozsudek ze dne 22. listopadu 2018, Sofina a další, C-575/17, EU:C:2018:943, bod 46 a citovaná judikatura).

25

Podle ustálené judikatury kromě toho platí, že k diskriminaci může dojít i tehdy, když je stejné pravidlo používáno na rozdílné situace (rozsudek ze dne 6. prosince 2007, Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, bod 41 a citovaná judikatura).

26

Nakonec je třeba připomenout, že má-li být prokázáno, že došlo k diskriminaci, srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací daného členského státu musí být posuzována s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními [rozsudek ze dne 26. února 2019, X (Zprostředkovatelské společnosti usazené ve třetích zemích), C-135/17, EU:C:2019:136, bod 64 a citovaná judikatura].

27

Společnost Sociétés Générale v projednávaném případě tvrdí, že daň stanovená v čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012 zavádí diskriminaci mezi rezidenty a nerezidenty a omezuje volný pohyb kapitálu.

28

Tato společnost tvrdí, že se v důsledku tohoto ustanovení zachází stejně se situací osob povinných k této dani, které jsou rezidenty, a situací osob povinných k této dani, které rezidenty nejsou, aťkoliv jsou tyto situace odlišné, a pro druhou skupinu osob je na základě tohoto ustanovení méně výhodné investovat do derivátových finančních nástrojů, jejichž podkladovým aktivem je cenný papír vydaný společností se sídlem v Itálii, než do derivátových finančních nástrojů, jejichž podkladový cenný papír je vydán v jiném státě. V důsledku toho podle uvedené společnosti vzniká překážka přístupu na trh těchto derivátových finančních nástrojů, a to tím spíše, že výběr uvedené daně je spojen s administrativními a ohlašovacími povinnostmi, které se přidávají k povinnostem stanoveným ve státech, v nichž jsou rezidenty finanční subjekty a případný zprostředkovatel.

29

V tomto ohledu je třeba uvést, že z informací obsažených v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že se daň stanovená v čl. 1 odst. 492 zákona č. 228/2012 vztahuje na finanční transakce týkající se derivátových finančních nástrojů, které mají vazbu na italský stát. Tato daň je splatná bez ohledu na místo uzavření transakce nebo na to, ve kterém státě jsou rezidenty smluvní strany této transakce nebo případný zprostředkovatel, takže entity-rezidenti a entity-nerezidenti podléhají stejnému režimu zdanění.

30

Především se tato daň vztahuje stejným způsobem na finanční subjekty-rezidenty a finanční subjekty-nerezidenty, jakož i na transakce uzavřené ve státě zdanění nebo v jiném státě. Uvedená daň se totiž neliší v závislosti na místě uzavření transakcí nebo na tom, v jakém státě jsou rezidenty smluvní strany či případný zprostředkovatel, nýbrž v závislosti na hodnotě těchto transakcí a typu dotčeného nástroje. Vše tedy nasvědčuje tomu, že s transakcemi probíhajícími v tuzemsku je z daňového hlediska zacházeno stejně jako s podobnými transakcemi, které mají přeshraniční povahu, a že nelze konstatovat, že je rozdílně zacházeno se situacemi entit-rezidentů a entit-nerezidentů.

31

Pokud jde o srovnatelnost situací, předkládající soud uvádí, že cílem vnitrostátní právní úpravy dotčené v původním řízení je zajistit, aby entity, jež provádějí finanční transakce týkající se dotčených finančních nástrojů, nepřispívaly na veřejné výdaje. S ohledem na tento cíl se přitom na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Sociétés Générale, entity-rezidenti a entity-nerezidenti účastníci se transakcí s derivátovými finančními nástroji, jejichž podkladovým aktivem je cenný papír vydaný v Itálii, které jsou podle uvedené vnitrostátní právní úpravy osobami povinnými k předmětné dani, nacházejí ve srovnatelné situaci.

32

Jak uvedl generální advokát v bodě 52 svého stanoviska, derivátové finanční nástroje, na jejichž podkladové cenné papíry se vztahuje italské právo a které podléhají této dani, naproti tomu s ohledem na uvedený cíl nejsou srovnatelné s derivátovými finančními nástroji, na jejichž

podkladové cenné papíry se toto právo nevztahuje a neuplatní se na n? uvedená da?.

33

Z výše uvedeného vyplývá, že da? stanovená v ?l. 1 odst. 492 zákona ?. 228/2012 podle všeho nevede k diskriminaci, již zakazuje ?l. 65 odst. 3 SFEU.

34

Pokud společnost Société Générale tvrdí, že rozdíln  zacházení, které zavádí italská právní úprava mezi derivátovými finančními nástroji, na jejichž podkladov  cenn  papíry se vztahuje italsk  právo, a derivátovými finančními nástroji, na jejichž podkladov  cenn  papíry se toto právo nevztahuje, vede k tomu, že investování do první uvedených nástrojů je méně výhodn , je třeba připomenout, že Soudní dvůr j  mnohokrát rozhodl, že při neexistenci harmonizace na úrovni Evropsk  unie neomezují nevýhody, které mohou vyplývat z daňových pravomocí různých ?lenských státě, voln  pohyb za předpokladu, že výkon těchto pravomocí není diskrimina n , a že ?lensk  státy nemají povinnost přizpůsobit svůj vlastn  da ov  systém r zn m systémům zdanění jiných ?lenských státě [rozsudek ze dne 26. května 2016, NN (L) International, C?48/15, EU:C:2016:356, bod 47 a citovaná judikatura].

35

Voln  pohyb zejména nemůže být chápán v tom smyslu, že ?lensk  stát je povinen zavádět da ov  pravidla v závislosti na pravidlech jiných ?lenských st t  tak, aby za ka d  situaci zaručovala zdanění odstra uj c  vešker  odlišnosti vyplývající z vnitrostátních daňových právních uprav, jelikož rozhodnutí poplatníka týkající se investice v jiném ?lensk m st t  pro něj mohou být v jednotlivých případech více ?i méně výhodn  nebo nev hodn  (rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C?156/17, EU:C:2020:51, bod 72).

36

Za těchto podmínek – jak tvrdí italsk  vláda a Evropsk  komise v písemných vyj d en ch – nelze da? stanovenou v ?l. 1 odst. 492 zákona ?. 228/2012 považovat za omezen  volného pohybu kapitálu.

37

Co se t e ohlašovacích a administrativních povinností spojených s platbou této daně, je třeba konstatovat, že předkládající soud se v žádosti o rozhodnutí o p edb žn  otázce t mto aspektem blíže nezabýval a především nevysvětlil, o jak  povinnosti se jedná, ani nevedl, jak  ustanovení se v této oblasti uplatní. Jak podotkl generální advokát v bodě 53 svého stanoviska, z této žádosti v ka d m případě neplyne žádn  informace, která by nasvědčovala tomu, že se povinnosti entit-nerezidentů liší od povinností uložených entit-rezidentům, nebo tomu, že tyto povinnosti překračují meze toho, co je nezbytn  k výběru dan  stanoven  v ?l. 1 odst. 492 zákona ?. 228/2012.

38

Pokud jde o posledn  uveden  předpoklad, Soudní dvůr rozhodl, že nutnost zaručit ú inn  výběr dan  je legitimním cílem, kter  může odvodov vat omezen  základních svobod. ?lensk  stát je tedy oprávněn uplatnov t opatření, kterými lze jednozna n  a p esn  zjistit výši dlu n  dan , avšak za předpokladu, že tato opatření zaručí, že bude dosaženo sledovaného cíle, a nepřekročí meze toho, co je k dosa en  tohoto cíle nezbytn  (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. května 1997, Futura Participations a Singer, C?250/95, EU:C:1997:239, bod 31, a ze dne 22. listopadu

2018, Sofina a další, C-575/17, EU:C:2018:943, bod 67). Je na předkládajícím soudu, aby v tomto ohledu provedl potřebná opatření.

39

S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že článek 63 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která stanoví, že finanční transakce týkající se derivátových finančních nástrojů podléhají dani, která zatěžuje smluvní strany transakce, bez ohledu na místo, kde byla transakce uzavřena, nebo stát, ve kterém jsou tyto strany a případný zprostředkovatel zúčastněný na této transakci rezidenty, jestliže je podkladovým aktivem těchto nástrojů cenný papír vydaný společností se sídlem v tomto členském státě. Rozsah administrativních a ohlašovacích povinností souvisejících s touto daní, které mají entity-nerezidenti, nicméně nesmí překračovat meze toho, co je nezbytné pro výběr uvedené daně.

K nákladům řízení

40

Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 63 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu, která stanoví, že finanční transakce týkající se derivátových finančních nástrojů podléhají dani, která zatěžuje smluvní strany transakce, bez ohledu na místo, kde byla transakce uzavřena, nebo stát, ve kterém jsou tyto strany a případný zprostředkovatel zúčastněný na této transakci rezidenty, jestliže je podkladovým aktivem těchto nástrojů cenný papír vydaný společností se sídlem v tomto členském státě. Rozsah administrativních a ohlašovacích povinností souvisejících s touto daní, které mají entity-nerezidenti, nicméně nesmí překračovat meze toho, co je nezbytné pro výběr uvedené daně.

Podpisy.

(*1) – Jednací jazyk: italština.